

РЕШЕНИЕ

№ 6020

гр. София, 20.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 23.09.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Геновева Йончева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6042** по описа за **2022** година докладвано от съдия Геновева Йончева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в (ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Ю. В. У., чрез адв. Е. Б. със съдебен адрес: [населено място], ул. Кърниградска“ № 7, ап. 7, срещу решение от 04.02.2022 г., постановено по НАХД № 4265/2021 г. по описа на Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 104-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 3929 от 01.12.2020 г., издадено от директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). С процесното НП на основание чл. 209а, ал. 4, пр. 2, вр. ал. 1 от Закона за здравето и чл. 53, ал. 1 ЗАНН на жалбоподателя е наложено административно наказание "глоба" в размер на 300 /триста/ лева.

В касационната жалба се обосновават доводи за неправилност на съдебното решение, поради наличие на касационни основания по чл. 348, ал. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/ – нарушение на закона и допуснато съществено нарушение на процесуални правила. Защитната теза на касатора, поддържана и пред първоинстанционния съд, е обоснована с твърдения за наличие на процесуални пороци в съставения акт за установяване на административно нарушение /АУАН/. В противоречие с чл. 42, ал 1, т. 4 ЗАНН в акта не били посочени конкретни

факти и обстоятелства, от които да е видно какво точно административно нарушение се твърди, че е извършено. Позовавайки се на императивния характер на цитираната разпоредба, касаторът твърди, че е възпрепятствано правото му на защита. Излагат се доводи и във връзка със съответствието на заповедта на министъра на здравеопазването с разпоредби от нормативни актове от по-висока степен. Поставя се акцент на правния характер на здравната заповед, която касаторът възприема не като общ административен акт, а като нормативен, изхождайки от нейната насоченост и правно действие. Претендира се отмяна на първоинстанционното решение и постановяване на друго, с което да се отмени наказателното постановление.

Ответникът - директорът на СДВР, в с.з. чрез юрк. В. ангажира становище за неоснователност на касационното оспорване.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд – София град, IX-ти касационен състав, намира, че касационната жалба е подадена от надлежна страна, в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, срещу акт, подлежащ на касационно оспорване, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

За да обоснове извод за законосъобразност на процесното НП, СРС е установил следната фактическа обстановка:

На 13.11.2020 г. полицейските служители - В. Б. П. (съставил АУАН) и К. М. С. (свидетел при съставянето на АУАН), били изпратени в магазин „Ф.“, находящ е в [населено място], [улица] към 18.05 часа заварили Ю. В. У., който бил без поставена предпазна маска, покриваща носа и устата. Контролните органи поканили У. да постави такава, но същият категорично отказал. Съставен е АУАН, а впоследствие и обжалваното НП.

Описаната фактическа обстановка е установена въз основа на приобщените с преписката, приети като доказателства по делото, документи и сведения на разпитаните като свидетели С. и П..

СРС е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Счел е, че събраните доказателства установяват по несъмнен начин извършеното нарушение на чл. 209а, ал. 1 ЗЗ, което е описано изчерпателно в АУАН, по идентичен начин описано и в НП, правилно подведено под съответната санкционна норма на материалния закон – чл. 209а ал. 1, вр. 63 ал. 4 ЗЗ, която предвижда налагане на административно наказание в размер от 300 лв. до 1 000 лв. Съобразил е, че наложеното с НП наказание е в минимално предвидения размер, поради което не са налице предпоставките за неговото редуциране, доколкото е неприложима разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, уреждаща института на маловажно административно нарушение.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства първоинстанционният съд правилно и законосъобразно е приел, че на 13.11.2020 г. касаторът не е изпълнил въведени със заповед на министъра на здравеопазването противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 4 ЗЗ. Установено е по делото, че на посочената дата наказаното лице не е било със защитна маска или друго средство, покриващо устата и носа в нарушение на въведената забрана по т. 7 от заповед № РД-01-609/21.10.2020 г. на министъра на здравеопазването. Нарушението е безспорно установено и правилно квалифицирано.

Въззивният съд е изложил всички обстоятелства, релевантни за извършеното нарушение, като фактическата обстановка се установява по безспорен и категоричен начин от събраните доказателства.

В противоречие с твърденията на касатора, АУАН и НП съдържат основните и съществени факти и обстоятелства, описващи вмененото административно нарушение, като в противоречие с възраженията на касатора АУАН съдържа всички индивидуализиращи нарушителя и нарушението данни. Нарушението е индивидуализирано в достатъчна степен, така че да може жалбоподателят да разбере какво е нарушил. Заповедта на министъра, с която е въведена противоепидемичната мярка, приета за нарушена, изрично е посочена както в АУАН, така и в НП. Изрично е отбелязано, че наказаното лице не е изпълнило т. 7 от Заповед № РД-01-609/21.10.2020 г. на министъра на здравеопазването, с което виновно е нарушило чл. 209а, ал. 1 ЗЗ в приложимата му редакция – ДВ, бр. 67 от 28.07.2020 г. Нормата съдържа състав на административно нарушение, която привързана с разпоредбата на чл. 63, ал. 4 с.з. препраща към Заповед № РД-01-609/21.10.2020 г., въвеждаща определени задължения за неопределен брой лица, чието неизпълнение е въведено като административно нарушение и се санкционира с нормативен акт – Законът за здравето.

Наложено наказание е съобразено със законовия минимум, тежестта на нарушението и неговата специфика. Определено е в рамките на закона, предвидени за извършеното нарушение и съответства на целите на чл. 12 ЗАНН. По никакъв начин не е нарушено правото на защита на наказаното лице. Обект на увреждане или засягане от нарушението са обществените отношения, свързани с живота и здравето на гражданите. Отчетена е обществената опасност от извършеното деяние- нарушение на въведени противоепидемични мерки. Не се установяват извинителни причини за нарушаване на въведените противоепидемични мерки. Не се установи да са били налице обективни причини за несъобразяване на поведението на наказаното лице с въведените за всички граждани на територията на страната мерки, поради и което случаят не може да се квалифицира като маловажен.

Неоснователни са наведените с касационната жалба възражения за противоречие между Закона за ограничаване носенето на облекло, прикриващо или скриващо лицето и заповедта на министъра на здравеопазването. Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от Закона за ограничаване носенето на облекло, прикриващо или скриващо лицето (ЗОНОПСЛ), на публични места на територията на Република България не се допуска носенето на облекло, прикриващо частично или скриващо напълно лицето. С оглед така установената забрана, касаторът акцентира на въведените в чл. 3, т. 1 от закона изключения и конкретно на посоченото в т. 1 „по здравословни причини“, без да отчете обаче регламентацията в чл. 3, т. 3 ЗОНОПСЛ, която предвижда друго, самостоятелно изключение от това правило. Съгласно чл. 3, т. 3 с.з. разпоредбата на чл. 2, ал. 1 не се прилага, когато със закон е установено друго. Именно това друго е предвиденото в чл. 64, ал. 4 ЗЗ правомощие на министъра на здравеопазването при обявена извънредна епидемична обстановка да въвежда със заповед временни противоепидемични мерки по предложение на главния държавен здравен инспектор за територията на страната или за отделна област. Т.е. в случая изключение от забраната, предвидена в ЗОНОПСЛ е въведената на основание чл. 63, ал. 1 ЗЗ и чл. 2 от Закона за мерките и действието по време на извънредно положение, обявено с Решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., със заповед на министъра

противоепидемична мярка. Поради това ЗОНОПСЛ е неприложим в случая. Несподелима е и тезата на жалбоподателя във връзка с правната природа на Заповед № РД-01-609/21.10.2020 г., която в противоречие със становището на касатора съдът намира, че същата носи белезите на общ административен акт (вж. и чл. 63, ал. 11 ЗЗ приложимата редакция ДВ, бр. 67 от 28.07.2020 г.). Съгласно разпоредбата на чл. 65 АПК общи са административните актове с еднократно правно действие, с които се създават права или задължения, или непосредствено се засягат права, свободи и законни интереси на неопределен брой лица, както и отказите да се издадат такива актове. Коментиранията здравна заповед не урежда абстрактни правила за поведение при извънредно положение поради здравни причини, нито дори правила за COVID епидемии, а има за цел да уреди възникналата ситуация във връзка с настъпилата пандемия COVID-19. Заповедта е издадена именно в неотложна ситуация за опазване на живота и здравето на гражданите на територията на страната, като същата е оповестени чрез средствата за масово осведомяване, чрез извънредни пресконференции, както и на страницата на Министерството на здравеопазването. Следва да се посочи, че АПК не предвижда обнародване на общия административен акт в Държавен вестник, а е уредено специално производство във връзка с тяхното приемане и оповестяване. От тези правила е налице изключение, като съгласно чл. 73 АПК, когато неотложно трябва да се издаде общ административен акт за предотвратяване или преустановяване на нарушения, свързани с националната сигурност и обществения ред, за осигуряване на живота, здравето и имуществото на гражданите, може да не се спазят някои от разпоредбите на този раздел за уведомяване и участие на заинтересованите лица в производството по издаване на акта. В тези случаи в хода на изпълнението на акта се оповестяват съображенията за издаването му. По делото не е спорно, че въпросната заповед на министъра е обявена на електронната страницата на министерството, поради което същата е породила правно действие.

С оглед изложеното и доколкото не са налице наведените с жалбата основания за отмяна, проверяваното съдебно решение като валидно, допустимо и правилно, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и своевременно заявеното от процесуалния представител на ответника искане за разноски, на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН в полза на СДВР следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение за касационна инстанция в размер на 80 (осемдесет) лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд – София-град, IX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 04.02.2022 г., постановено по НАХД № 4265/2021 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 104-ти състав.

ОСЪЖДА Ю. В. У. да заплати на Столична дирекция вътрешните работи разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

